

моментом є нормативна визначеність - правове регулювання в цій країні реалізується на основі одного закону та CARs, які чітко визначають різноманітні аспекти розробки, реєстрації, допуску до польотів, обслуговування та інші форми діяльності цивільної авіації Канади.

Література

1. Офіційний сайт Міністерства транспорту Канади // Transport Canada [Online]. Available: <http://www.tc.gc.ca/eng/aboutus-menu.htm>.
2. Canadian Aviation Regulation Advisory Council / Transport Canada [Online]. Available: <https://www.tc.gc.ca/eng/civilaviation/regserv/affairs-carac-menu-755.htm>.
3. Зуєва В. О. Проблеми правового регулювання АЗП України та Канади / В. О. Зуєва, В. Б. Череватюк // Юридичний вісник «Повітряне і космічне право». – 2017. – № 2. – С. 19-24. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npnau_2017_2_5.
4. Canadian Owners and Pilots Association (COPA): Mission statement and history // www.copanational.org // [Online]. Available: <https://www.copanational.org/en/mission-statement/>.
5. Арасланов С. АОН Канады / С. Арасланов // Авиация общего назначения: научно-технический журнал. – Х., 2016. – № 11 – С. 4-16.

УДК 349.22 (043.2)

Якуненко В. Є., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Вишновецька С. В., д.ю.н., доцент

ПЕРСОНАЛЬНІ ДАНІ ПРАЦІВНИКА ТА ЇХ ЗАХИСТ

На сьогоднішній день як для трудового права, так і для права загалом інформаційна складова є особливо важливою. Саме до категорії «інформація» належать персональні дані особи. І одними з чи не найактуальніших питань є саме питання, пов'язані із визначенням поняття персональних даних, їх зберіганням, обробкою та захистом.

Розглядаючи ці питання, насамперед потрібно звернути увагу на основоположні міжнародні та національні нормативно-правові акти, які містять у собі фундаментальні поняття про персональні дані, серед яких акти ООН, МОП, Ради Європи, Європейського Союзу. Так, наприклад, у ст. 12 Загальної декларації прав людини передбачено, що ніхто не може зазнавати довільного втручання в особисте і сімейне життя, довільного посягання на його честь та

репутацію [1]. У свою чергу в Європейській конвенції зазначається, що право на невтручання в особисте життя не є абсолютним, а може бути обмежено у визначених випадках: коли таке втручання передбачене законом і є необхідним у демократичному суспільстві в інтересах національної безпеки і громадського порядку, економічного благополуччя країни, в цілях запобігання заворушень або злочинів, для охорони здоров'я або моральності чи захисту прав і свобод інших осіб [2].

Відтак, і в нашій країні статтею 32 Конституції України проголошено право людини на невтручання в її особисте життя. Крім того, не допускається збирання, зберігання, використання поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом [3].

З метою конкретизації права людини, гарантованого статтею 32 Конституції України, та визначення механізмів його реалізації 1 червня 2010 року Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про захист персональних даних» [4]. Предметом правового регулювання цього закону є правовідносини, пов'язані із захистом персональних даних під час їх обробки.

Визначення поняття «персональні дані» наводиться в абзаці восьмому статті 2 вищезазначеного закону, відповідно до якого персональними даними є відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована [4].

Законними підставами, які зобов'язують роботодавця володіти певними персональними даними найманих працівників, можуть бути такі акти: 1) Кодекс законів про працю України; 2) пункти 2–4 постанови Кабінету Міністрів України 2) пункти 1.3 та 1.4 Інструкції про порядок ведення трудових книжок працівників, затвердженої наказом Міністерства праці України, Міністерства юстиції України, Міністерства соціального захисту населення України від 29 липня 1993 року № 58; 4) акти законодавства, якими встановлені обмеження, гарантії, компенсації, пільги у сфері трудових та соціальних правовідносин.

Наступним актуальним питанням є обробка персональних даних у сфері трудових відносин. Здійснення дій з обробки персональних даних передбачає наявність правових підстав такої обробки: згоди суб'єкта персональних даних на обробку персональних даних; права на обробку персональних даних, наданого володільцю бази персональних даних відповідно до закону у порядку, визначеному законодавством України і виключно в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Як бачимо, для обробки персональних даних працівників потрібно отримати згоду від самих працівників. Такою згодою відповідно до статті 2 Закону України «Про захист персональних даних» може бути будь-яке документоване, зокрема письмове, добровільне волевиявлення фізичної особи щодо надання дозволу на обробку її персональних даних відповідно до сформульованої мети їх обробки [4].

Слід звернути увагу на те, що забороняється обробка персональних даних про расове або етнічне походження, політичні, релігійні або світоглядні переконання, членство в політичних партіях та професійних спілках, а також даних, що стосуються здоров'я чи статевого життя. Зазначене положення не застосовується, якщо, зокрема, обробка персональних даних необхідна для здійснення прав та виконання обов'язків у сфері трудових правовідносин відповідно до закону.

Відповідальність за порушення вимог законодавства про захист персональних даних є наступним не менш важливим питанням. Використання персональних даних працівниками кадрової служби, пов'язаних із персональними даними, повинно здійснюватися лише відповідно до їхніх професійних чи службових або трудових обов'язків. З 1 січня 2012 року набув чинності Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення відповідальності за порушення законодавства про захист персональних даних» від 2 червня 2011 року № 3454-VI. Законом передбачена адміністративна та кримінальна відповідальність за порушення посадовими особами підприємств законодавства у сфері захисту персональних даних.

Література

1. Загальна декларація прав людини [Електронний ресурс]: прийнята і проголошена резолюцією 217 А (III) Генеральної Асамблеї ООН, 10 грудня 1948 р. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_015.

2. Конвенція про захист прав людини і основних свобод [Електронний ресурс]: прийнята і проголошена Радою Європи 4 листопада 1950 р. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_004.

3. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

4. Про захист персональних даних: Закон України від 1 червня 2010 р. № 2297-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 34. – Ст. 481.